

Pożegnania

TRYPTYK ŻAŁOBNY

Pamięci mojego ucznia Lecha Banaszkiwicza

I. TREN

Wiosną życie się budzi.
A twoje - zgasło.
Nagle patrzysz na ludzi
Zza ciemnych zasłon.

Świat wygląda tak samo,
Ale inaczej.
Dziwna pustka... Co z mamą?
Dlaczego płacze?

Skamieniała jak Niobe
Słucha pacierzy.
Pochylona nad grobem
Jeszcze nie wierzy.

W klasie pełno kolegów,
Snują się smutno,
Wieszcząc z tamtego brzegu
Prawdę okrutną.

Chciałby znów cię zobaczyć
Wierny przyjaciel.
Zastygł w niemej rozpacz
Po nagłej stracie.

Jakże krwawią boleśnie
Serca rozdarte.
Przecież jeszcze za wcześniej
Na wieczną wartę!

Wołam cię do tablicy,
Wszak byłeś gotów...
Ale zza tej granicy
Nie ma powrotu.

Tylko jedno zadanie,
Choć jeden temat...
Nadaremne wołanie.
Ciebie już nie ma.

II. ELEGIA

Co za mrok!
Gaśnie wzrok,
Ciemnieją ściany.
Skąd ten cień?
Sądny dzień!
Wyrok wydany.

Jakiż ból!
Słabnie puls,
Wilgotne skronie,
Zimny pot.
Pojmiesz w lot,
Że to już koniec.

Brak ci tchu,
Łakną dżdżu
Wargi zbieleły.

Celny strzał!
Los tak chciał...
Może sam chciałeś?

Ostra gra,
Poker trwa.
Twoja przegrana!
Cóż jest wart
Domek z kart,
Bańka mydlana?

Zadał los
Twardy cios,
Runda skończona.
Czyha bies
Na twój kres
W łodzi Charona.

Chce cię mieć,
Rzuca sieć.
Nie umkniesz z matni!
Tłoczy z żył
Gwiezdny pył
Oddech ostatni.

Chciałbyś żyć.
Rwie się nic...
Znikąd pomocy.
Śmierć tuż, tuż.
Anioł Stróż
Zawiódł tej nocy.

Miał cię strzec,
Wolał zbiec
Anioł – morderca.
Próżny gniew,
Stygnie krew
Z martwego serca.

Jeszcze sącz
Gorzki poncz,
Co w mózg się wwiercił.
Chytry plan:
Ruszaj w tan
W objęcia śmierci.

Wywar z ziół,
Pół na pół
Wodór z azotem.
Wypij w mig,
Drugi łyk
Zostaw na potem.

Nie wie nikt
Czyj ten wikt
Z jadem cykuty.
Nadszedł czas...
Płomień zgasł
Co do minuty.

Ciężki krzyż.
Ty już śpisz,
Odejdź w pokoju.
Wieczny sen.
Dla nas tren
W żałobnym stroju.

Płonie znicz.
Ty już licz
Rajskie obłoki.
Do tych bram
Musisz sam
Dotrzeć wysokich.

Znika łódź.
Lechu, wróć!
Daleka droga...
Gdzie był Bóg?
Jak On mógł!
Nie ma już Boga!

III. EPITAFIUM

W poszukiwaniu sensu życia
Sam dokonałeś już wyboru.
Fascynowały cię odkrycia,
Opętał świat chemicznych wzorów.

Ale natura swych tajemnic
Bezkarnie wydrzeć nie pozwala
I rzadko miłość odwzajemni,
A raczej mści się i zniewala.

Podstępnie wabi cię do grobu.
Na nic zaklęcia i przestrogi!
Za późno! Nie ma już sposobu
Zawrócić cię w połowie drogi.

Skąd przeświadczenie, że masz prawo
Po zakazany sięgać owoc?
Czy to jest próżność, czy ciekawość,
Za które płacić trzeba głową?

Nie przekupiłeś młodym życiem
Bezlitosnego przeznaczenia
I rozplynąłeś się w niebycie,
Grzebiąc nadzieje i marzenia.

Może zasłynąłbyś jak Nobel
Epokowymi odkryciami?
Lecz drzwi zamknięte już na skobel
I nie ma nic za tymi drzwiami.

Coda

Cząstkę Twego spojrzenia,
Twego uśmiechu
Ocal w naszych wspomnieniach.
I żegnaj – Lechu!

22 marca – 2 kwietnia 1986 roku